

‘Ik was zwanger, maar op de echo was geen vruchtje te zien’

De eerste zwangerschap van Belinda (39) verliep volgens het boekje en ze beviel van een gezonde zoon. Toch had het krijgen van een tweede kindje iets meer voeten in aarde...

“Toen de oudste bijna twee was, raakte ik vlot weer zwanger. Maar na elf weken kreeg ik een miskraam. Ik was verdrietig, maar ook nuchter. Miskramen komen nu eenmaal veel voor. Na twee maanden was ik weer over tijd. Een week later wilde ik een zwangerschapstest doen. Maar zover kwam het niet. Die middag, net na de lunch, kreeg ik van het ene op het andere moment verschrikkelijke buikpijn. Op één plek, rechts onderin. Ik voelde dat het helemaal mis was. Ik belde de huisarts en daarna mijn man, die snel naar huis kwam en ervoor zorgde dat ons zoontje werd opgehaald. Bij de dokter werd een zwangerschapstest gedaan. Positief, zoals ik al dacht. Intussen was de pijn nog even hevig. Na inwendig onderzoek te hebben gedaan, besloot de huisarts ons door te sturen naar het ziekenhuis, waar ik werd onderzocht. Op de echografie was geen vruchtje te zien. De gynaecoloog kon maar één conclusie trekken: ik had een buitenbaarmoederlijke zwangerschap. Het vruchtje had zich waarschijnlijk ergens in een van mijn eileiders genesteld en ik zou het nooit kunnen voldragen. We waren behoorlijk aangeslagen. Verdrietig, om het kindje dat niet zou komen. Maar ook onzeker, omdat we niet wisten wat er zou gaan gebeuren. Ik werd ter observatie opgenomen in het ziekenhuis. Intussen was de pijn minder geworden. De gynaecoloog liet mijn bloed onderzoeken op HCG, het zwangerschapshormoon. Omdat het gehalte laag was, leek het erop dat het vruchtje niet meer leefde. De arts ging ervan uit dat ik het vanzelf zou verliezen. Ik moest een nacht blijven, maar mocht de volgende morgen weer naar huis. Het was een raar idee: ik was zwanger, maar ik zou geen baby krijgen. Toch bleef ik hoop houden dat het een volgende keer wel zou lukken.

Nooit meer zwanger?

Een paar dagen later moest ik het HCG-gehalte in mijn bloed laten controleren. Het bleek onverwacht te zijn gestegen. En toen het twee dagen daarna nog hoger was, constateerde de gynaecoloog dat het vruchtje toch weer aan het groeien was. We schrokken behoorlijk, want we hadden wel begrepen dat er een risico bestond op inwendige bloedingen als het vruchtje te groot zou worden. Na overleg besloot de gynaecoloog een kijkoperatie uit te voeren, waarbij hij mijn rechter eileider verwijderde. Toen ik bijkwam voelde ik me letterlijk en figuurlijk leeg. Maar ondanks alles keken we samen vooruit naar een nieuwe kans. Ook met één eileider moest het lukken om nog een keer zwanger te raken.

De volgende morgen werd ik uit het ziekenhuis ontslagen. Vlak voordat we weggingen, kwam de gynaecoloog die me geopereerd had, nog even bij ons. En met een paar woorden sloeg hij onze hoop op een tweede kind de bodem in. Volgens hem was de kans op een zwangerschap in mijn geval nu een stuk kleiner, en het risico op herhaling van een buitenbaarmoederlijke zwangerschap behoorlijk groot. We moesten er dus rekening mee houden dat het bij één kind zou blijven. We konden het bijna niet geloven. Een tweede kindje leek zo logisch. Maar nu moesten we accepteren dat het niet zou gebeuren. Het was een behoorlijke schok. Eenmaal thuis voelde ik me erg onwezenlijk en verdrietig. Het kostte tijd om te verwerken dat onze wens niet zou uitkomen.

Wonder

Een tijdje later onderging ik een nacontrole bij een andere gynaecoloog. Tijdens het gesprek brachten we de opmerking van zijn collega ter sprake. Hij reageerde verbaasd. Volgens hem was de kans op herhaling wel aanwezig, maar zeker geen reden om niet te proberen zwanger te raken. Ik zou uiteraard onder intensieve controle komen te staan. Mocht het toch mis gaan, dan zou dat al in een vroeg stadium duidelijk zijn en kon er worden ingegrepen. We besloten ervoor te gaan, alhoewel we verwachtten dat het wel lang zou duren voordat ik zwanger zou raken. Maar het ongelooflijke gebeurde: mijn eerstvolgende ongesteldheid bleef uit. Op de echo zagen we een vruchtje, precies op de plek waar het hoort te zitten: in mijn baarmoeder. En na een prima zwangerschap werd onze tweede zoon geboren, gezond en wel. “Een klein, groot wonder.”